

כחות ישראל א

יג. אי אפשר לאדם להפריד מדבקות האלהית ואי אפשר לכנסת ישראל להפריד מצור ישעה אור ד' אלהי ישראל. אבל אי אפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרה טבעי, שאיננו נותן מקום לבהירות הדעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתדומה נופלת על האדם והפרצופים ננסרים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, חיבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרה לומר: «זאת הפעם עצם מעצמי ובשרי מבשרי», והעולם מתכוונן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר «גבוהה גבוהה», על דבר שמד, על דבר כפירה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתאחדות הנכשרה, הצורית החפשית, כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך. החזיון מתגלה ביחושא של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפרד, ע"י הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משוכללת, ותורה חוזרת ללומדיה, וכל בנין למודי ד' ורב שלום בניך.

ח. ערך התחיה

הדבקות בד' היא התשוקה היותר טבעית לאדם. מה שהיא בכל המצוי כולו בצורה אלמת ותרשה, בצורה כחנית, נתפתחה באדם בצורה מושכלת והרגשית. אין התשוקה של הדבקות המוחלטת באלהים חיים, באור אינסוף, דבר שאפשר להיות חלופו בטבע ההייה, כשם שאנו מוכרחים להיות, להיות נזונים ומתגדלים, כך מוכרחים אנו להיות דבקים בד', הדבקות הנתבעת ממנו בכל מלא-נשמתנו מוכרחת היא להיות הולכת ומתפתחת בנו, הולכת ומתעמקת בהרגיש, הולכת ומתחזרת בהכרה ותבונה. בשום אופן לא תוכל האנושיות וגם כל ההייה להיות בלא הזרם של תשוקת הדבקות האלהית. החי תמיד בקרבה אף-על-פי שהוא באופן סתום ונעלם.

פראשית א

כו ויברא אלהים את האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם:

זכר

ע"י

ונקבה ברא אתם, ולהלן הוא אומר ויקח אהת מללעתו וגו' במדקס אנדה סכאלו סני פרטפוס כריה לראונה ולחר כך חלקס, ופשוטו של מקרא כאן הודיען סככאלו סניסס כשסו ולא פידס לך כילד כרייסון ופידס לך כמקוס אחר:

כז ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת
כח יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: על-כן יעזב איש את
כט אביו ואת-אמו וידבק באשתו והיו לבשר אחד:

פירק ב

אנחנו נקח מן הטבע את העו שלה, את איתנותה,
את הסדר המדויק שלה, את התמורה ושקידתה, את מתינותה,
ואת העמדה הבטוחה המתגלה בחיוניותה לפני עצמה. אבל
נשתחרר מעורונה, מקראותה, מהכרחותה העבדותית,
משליטת כונתה, וחסרונן אידיאליותה, והננו אז הולכים קוממיות,
צועדים על במתי ארץ, נוחלים נהלה בלי מצרים,
לובשים עו והדר, ושוחקים ליום אחרון.